

CƯỜI TRONG ĐẠO tập 5

Dr. Châu Nhật Tân

Âm ba chuyển động rung trời đất,
Vén nhẹ vẩn mây, thả nụ cười.

Từ Minh Đạt

LỜI NÓI ĐẦU cười trong Đạo tập 5:

Con người góp mặt ở Cười Trong Đạo như những đợt sóng. Lớp người này đến rồi nhiều người dừng lại, nhường chỗ cho đợt người sau tiến lên. Cứ như vậy, con sóng cứ luôn vỗ, đoạn đường từng bước được mở dài,...và tiếng cười luôn xuất hiện ở từng đoạn đường khai đạo.

Ở đời người ta thường quan niệm “nhất tướng công thành vạn cốt khô”, nhưng ở khái niệm của Đạo, sự thành công của chúng ta phải được đắp bằng rất nhiều đợt sóng, rất nhiều đợt người. Nhưng chúng ta không để lại trên những đoạn đường sau lưng là những “vạn cốt khô” như đời thường mà là vạn tiếng cười vang.

Đạo là vậy, và niềm vui của Đạo là vô tận.

Đại Hùng Linh Điện, ngày 18 tháng 1 năm 2004.
Châu Nhật Tân Ph.D.

VIỆC LÀM

Thời còn đi học, tôi rất nhanh nhẩu trong việc tìm kiếm việc làm mà từ những ngày còn ở đảo, tôi từng là giảng viên về bộ môn “Nghệ thuật tìm kiếm việc làm” của khối World Relief. Có thể nói tôi rất dễ tìm việc và rất giỏi trong việc tranh việc. Tôi có thể đánh bại bất kỳ đối thủ nào trong chuyện tìm việc mà không cần biết họ là người bản xứ hay học vị cao hơn. Tôi đã từng làm kỹ sư trong khi đang học ở năm thứ 1 đại học, từng làm giám đốc cơ sở quốc phòng chỉ huy các kỹ sư, cán sự và gần 50 công nhân khi đang học ở năm thứ 2 đại học.

Tuy nhiên, mặt nào của cuộc đời đều có sự khiếm khuyết của nó. Có lẽ số của tôi không làm được lâu ở bất kỳ 1 chỗ nào cả vì cỡ 3 tháng và lâu nhất là 6 tháng là hăng bị đóng cửa. Riêng các hăng về quốc phòng, của nhà nước thì thường các ngành mà tôi làm bị giải thể. Đó là hoàn cảnh chung của thời sinh viên.

Một lần, tôi có cuộc phỏng vấn với 1 hăng ở vùng Simi Valley. Người phỏng vấn hỏi tôi sau khi xem trong resume:

- Tại sao anh nhảy nhiều chỗ làm quá vậy?

Tôi giải thích:

- Hăng này bị đóng cửa, hăng này dời ra nước ngoài, hăng này bị đóng cửa,...

Ông ta trở mặt và nói đùa:

- Thôi, tôi không dám mượn anh đâu, sợ hăng này cũng bị đóng cửa...!

Nói vậy chứ ông ta cũng mượn tôi và trả cho tôi tiền lương nhiều hơn tôi yêu cầu. 3 tháng sau, hăng này cũng bị đóng cửa.

VI KHÁCH COI TỪ VI ĐẦU TIÊN

Thời còn sinh viên, cuộc sống của tôi rất khó khăn. Bên cạnh việc học, tôi phải lo kiếm tiền từng bữa. Cứ mỗi tháng là một nỗi lo, không biết lấy tiền ở đâu ra để trả tiền nhà và không biết tháng sau mình sẽ ở đâu,... cứ như vậy. Vào một ngày gần cuối tháng, số tiền có được lúc đó mà tôi nhớ không lầm là 21 dollars. Chỉ còn khoảng 4, 5 ngày nữa là phải trả tiền nhà mà tôi cần xấp xỉ đến 500 dollars. Ngồi suy tính mọi cách, tôi nghĩ mình còn môn Tử Vi, lấy ra xài để xoay đỡ tiền. Có thể với môn này mỗi cuối tuần ngồi ở nhà nhận tuổi tác của người ta giải đoán để kiếm tiền qua ngày cũng như đi làm work study vậy.

Thời gian này người Việt Nam ở Mỹ coi Tử Vi chỉ có 3 người: Ông Nhựt Thanh (lịch Tam Tông Miếu mà sau này ông là ca sĩ Trường Thanh có giúp ca trong CD Ta Đưa Em Về), Ông Vũ Tài Lục và ông Nhân Quang (*các vị này đều ở Orange County, còn tôi thì ở vùng Canoga Park, thuộc Los Angeles County*). Tôi biết khả năng về môn Tử Vi của mình không sánh được những người kể trên vì đó quả thực không phải là nghề của mình, nhưng túng quá thì thôi, coi cho những người xung quanh và sinh viên trong trường cũng được và tôi đã dùng tất cả 21 dollars cuối cùng của tôi để đăng báo quảng cáo.

Một người khách đầu tiên gọi đến muốn được xem Tử Vi liền. Qua điện thoại, tôi hỏi ông ta ngày tháng năm và giờ sinh. Ông không nhớ giờ sinh nên tôi dùng nhiều lý do để từ chối xem cho ông. Vì lúc đó, nếu chỉ giải lá số thì không sao nhưng để lấy một lá số thì tôi lấy còn chậm, nhất là phải lấy đến 12 lá số để định ra giờ sinh của một người thì có lẽ tôi phải ngồi mất cả ngày. Tôi từ chối, ông ta năn nỉ nên tôi cho 1 cái hẹn vào ngày hôm sau.

Tối hôm đó, tôi lái xe xuống Orange County vì tôi biết có 1 tiệm bán chương trình lấy lá số Tử Vi. Tôi nhằm tính lái xe 1 tiếng bạn đi và 1 tiếng bạn về như vậy, cao nhất là mất 3 tiếng để có được 12 lá số thì tôi sẽ tiết kiệm được rất nhiều thời gian.

Khi đến tiệm bán chương trình điện toán này, tôi dùng nó để in ra 12 lá số của 12 giờ khác nhau rồi đi về nhưng không mua dù rằng đĩa chương trình này chỉ có 10 dollars (*tiền đâu mà mua?*). Về nhà, tôi soạn sẵn 12 lá số ấy và chờ để đối diện với người khách hàng, xem tướng của người ấy như thế nào để rút ra 1 lá số tương ứng với gương mặt.

Khi người khách đến, tôi làm theo những dự tính, giải đáp rành mạch, tiền công ông ta trả tôi là 50 dollars. Với 50 dollars này thì nhiều với giá tiền của một lá số nhưng không đủ cho tôi trả tiền nhà. Tôi mới nói với vị khách:

- Anh có muốn đóng membership không? (*membership là hội viên, có lẽ lúc đó tôi là người duy nhất trên đời chế ra chuyện hội viên cho lý số*).

Tôi nói tiếp:

- Nếu đóng thì trong 1 năm anh có thể gọi đến hỏi bất kỳ lúc nào cũng được!

Ông ta không đồng ý và chào ra về. Trước khi về, không hiểu sao tôi lại dặn anh ta:

- Chiều hôm nay 2 giờ sẽ có người mời anh đi ăn, anh đừng có nên đi, nếu lỡ đi thì đừng uống rượu, nếu lỡ uống rượu thì đừng nói bậy bạ, coi chừng có nguy hiểm!

Ông ta chỉ gật đầu chào rồi đi về. Lúc ấy tôi chỉ 23, 24 tuổi thôi, không đủ tuổi để người ta tin tưởng như một ông thầy bói thứ thiệt. Tối hôm ấy, bất ngờ vị khách đầu tiên này gọi đến tôi với giọng hoảng hốt:

- Thầy ơi! Những chuyện Thầy nói đều xảy ra, bây giờ phải làm sao Thầy?

- Thì anh đóng membership đi đã!

Anh ta chạy đến đóng tiền membership, như thế tôi đã có tiền trả tiền nhà... Sau này, tôi có nghe bạn bè của ông ấy có mặt trong buổi tiệc ngày hôm đó kể lại, quả vậy, đúng 2 giờ chiều, anh được bạn bè rủ đi nhậu rồi bàn tính chuyện làm ăn. Anh nói sốc người ta sao đó nên mới bị nhiều người rút súng chĩa vào đầu và hăm giết,... Nghe kể như vậy, tôi cũng bất ngờ vì thực sự chính tôi cũng không biết tại sao tôi lại khẳng định là anh được mời lúc 2 giờ và bị hăm dọa,... những điều này trong Tử Vi ... không có nói.

Sau này, tôi biết các Chư Vị đã cứu tôi trong lúc khó khăn nhưng để câu chuyện tuôn ra từ cửa miệng của mình cũng là một chuyện lạ. Tôi xem Tử Vi,... ngày càng phát đạt với số tiền chừng vài chục dollars 1 người tăng dần đến vài trăm, rồi vài ngàn, thậm chí cả chục ngàn hay hơn thế nữa cũng có người dám bỏ ra để mời tôi về xem. Đó là chưa kể mức độ người tham vấn ngày càng tăng dần, từ những người buôn bán nhỏ, dần đến những nhà tài phiệt, đến các hàng lãnh đạo quốc gia,...

Trên thực tế, sau khi “hành nghề” này khoảng 3 tháng sau, sau khi kiếm đủ tiền để học thì tôi ngưng vì đây không phải là nghề của mình, chỉ mượn để sống tạm nhưng sau đó lại rai kéo dài cả năm khi chú Vũ Như Hoàng, một chuyên gia lý số sang, tôi giới thiệu mọi người với chú và có cơ mới chấm dứt hẳn ...

RÀ ĐÀI

Tháng 8 năm 2002, trên chuyến bay về Việt Nam, có lẽ Hương đã mua vé máy bay thuộc loại “đại hạ giá” hay sao mà sự phục vụ ăn uống trên chuyến bay quá là khan hiếm. Đã vậy, trước khi đi, Bibi còn yêu cầu với hãng máy bay chuẩn bị cho tôi phần ăn dành cho người bị tiểu đường, nên khẩu phần có hơi bị “quá thiếu hụt”. Thấy đoàn tiếp viên hàng không trên chuyến bay này toàn là nam giới nên khi đói quá, tôi mới bảo Hương:

- Em nói với họ cho thêm 1 phần đồ ăn nữa đi! Anh đói quá!

Hương gọi các chàng tiếp viên đến xin thêm phần đồ ăn nhưng được từ chối một cách hơi thiếu tế nhị. Tôi thấy hơi lạ, mặt chàng trai trông lịch sự nhưng lại có vẻ khiếm nhã trước một cô gái có duyên, nói năng lễ độ? Tôi nghĩ nên “đòi đài” vì thế tôi bảo Tiến, một “chuyên viên rà đài”:

- Tới phiên Tiến! Tiến hỏi nó đi! Anh Tư đói bụng rồi!

Tiến gọi các chàng tiếp viên ấy xin thêm phần ăn mà không quên... “đá lông neho” một cái. Tiến đã rà đài đúng, nhiều phần ăn đã được tập nập mang tới, các cậu quây quanh Tiến tán gẫu. Tôi cũng không quên nhắc Tiến:

- Thôi đi Tiến ơi! Có ăn rồi thì rút lui đi, coi chừng người ta hiểu lầm !...

5 PHÚT

Giàu thì trực tính nên cách ăn nói của Giàu thường làm mất lòng nhiều người.

Một buổi tối tháng 9 năm 2002, nhiều pháp hữu ngồi quanh quần chung quanh tôi tại ngôi Quận 10. Đang ngồi thì chị Thái vào ngồi xuống trước mặt của tôi. Chị không nói chi cả, gương mặt có vẻ giận. Ngồi chưa đầy 1 phút, chị đưa tay lên xem đồng hồ, hành động này luôn tái diễn liên tục. Tôi hỏi chị:

- Chị Thái có chuyện gì không?

Chị nói “không” và cứ tiếp tục làm như thế. Xong chị đứng dậy, nói với giọng hơi ... hờn mát:

- Thôi! Chào Thầy con về!

- Ủa? Sao chị mới tới lại về liền vậy?
- Cũng với giọng hờn mát:
- Con phải giữ đúng lời hứa với thằng Giàu chứ! Nó chỉ cho con gặp mặt Thầy 5 phút, bây giờ đã 5 phút rồi... thôi ... con về....

Tôi cười và mời chị Thái ở lại... Chị thấy tôi mở miệng mời nên cũng vui vẻ ở lại. Nghĩ lại, chỉ vài phút từ ngoài cửa đi vào đã có cách thức rồi, cũng ... đáng nể!

TRÚC TRẮC NGŨ VỤNG

Nhiều pháp hữu thường nói với tôi là một ông thầy đa năng. Thật vậy, nhiều khi tôi vừa dạy đạo lại kèm thêm việc giải thích về ngũ vụng nữa, như trường hợp dưới đây:

Có lần Huyền hỏi tôi:

- Thưa Thầy! Chị Jackie hờn điều gì vậy?
- Đâu có đâu!
- Thế sao Thầy lại nói chị Jackie dậm chân tại chỗ?

Tôi bật ngửa:

- Trời đất! Dậm chân tại chỗ có nghĩa là không có tiến bộ đó! Chứ có phải là đứng đó giận rồi dậm chân đâu!
- Cứ như vậy riết, tôi cũng không hiểu nổi đệ tử của mình nó có thật biết rõ những gì mình nói không nữa!

NỐT RUỒI ĐI

Bibi nói với Hằng:

- Hằng có mọt ruồi dưới lòng bàn chân, như vậy là cô này đi dũ lắm nè!

Hằng trả lời:

- Đâu có! Em ở nhà không hà!

Rồi cô cười cười nói tiếp:

- Nhưng ở nhà ... người ta!

LÀM BIẾNG HỌC

Tôi hỏi Nhân, một đệ tử trước ngưỡng cửa Đại Học:

- Sau này em thích học nghề gì?

Nhân trả lời:

- Thưa Thầy! Con thích làm nhà báo!

Tôi nói:

- Tốt! Sau này Thầy hy vọng em sẽ trở thành một nhà báo có tên tuổi và có ảnh hưởng lớn ngoài xã hội.

Bibi nói:

- Anh có biết tại sao nó thích làm nhà báo không?

Tôi trả lời:

- Không!

Bibi nói:

- Vì nó kể ở trường, thầy của nó có nói chỉ cần học đến lớp 3 là làm nhà báo được rồi.

Té ra “tên” này làm biếng học!

LANH TIM HAY LANH THÂN

Mùa Đông năm nay (2003), tôi rất hằm Bibi vì cô không chịu mở lò sưởi. Nhiều lúc lạnh quá, tôi mở máy sưởi trong phòng thì cô cứ tắt vì lý do thở không được và có nhiều khi cô tắt vì thấy đã đủ ấm mà không thèm để ý đến tôi đang nằm co quắp bên cạnh. Tôi bực mình nên cứ đòi lên núi (Đạo Viện) ở. Bibi nói trên đó lạnh lắm. Tôi trả lời:

- Nhưng ở đây bị lạnh... “tim” cũng vậy.

Cuối cùng thì tôi lên núi ở được vài ngày rồi trở về vì trên đó lạnh quá. Tưởng tượng coi, một ly nước mình đang uống, để bên cạnh chừng 10 phút thì bị đông thành đá rồi, không về sao được (*thời gian đó Đạo Viện chưa có nhà, phải dựng lều*) ? Bibi hỏi:

- Ở trên đó ra sao?

Tôi nói:

- Trên đó thì lạnh... thân.

Hương cắc có:

- Vậy Thầy chọn lạnh tim hay lạnh thân?

Tôi nói:

- Lạnh tim đỡ hơn!

TỎ LÒNG

Lâu lâu tôi cảm thấy “tự hào” vì vốn liếng Việt Ngữ của Bibi ngày một khá hơn. Như có lần Bibi tỏ lòng cùng với cô Liên:

- Cô biết không. Em thương cô hơn cô của em nhiều!

Cô Liên nói:

- Sao vậy con? Sao con lại nói như vậy?

Bibi giải thích với lời lẽ đầy cảm xúc:

- Tại vì cô của con “cà chớn” hơn cô nhiều!

LÀNG NHÁCH

Chắc ai thường lui tới bên tôi suốt 10 năm cũng không lạ gì Trung, một thanh niên trẻ thật... “hồn nhiên”, đi đâu cũng dẫn theo 4 đứa nhỏ, cái miệng thì cứ bô bô, vì vô tư quá đổi nên nói năng cũng khá ... vô duyên. Vào một buổi sáng Chủ Nhật ngày 16 tháng 3 năm 2003, tôi, Bibi dẫn cả một phái đoàn đi ăn. Trên xe, tôi chợt nhớ đến một người, tôi hỏi Trung:

- Trung! Ngày xưa em có thằng bạn bị bắn què giò, thằng đó tên là Hiệp phải không?

- Dạ, phải anh Tân!

Tôi hỏi tiếp:

- Bây giờ nó sao rồi?
- Trung trả lời với cách trả lời của thường ngày:
- Dạ! Nó vẫn còn què!

ĐEN - SÁNG

Tiến nói với Trung:

- Công nhận Trung hay thiệt! Bạn bè toàn là loại gì đâu mà không bị nhiễm! Thiệt ... gần bùn mà không bị đen!

Châu bên cạnh nhanh nhẩu:

- Còn anh Tiến gần đèn mà không có sáng!

Tiến liếc nhìn Châu lâu bầu trong miệng:

- Nó mà không vừa mang đồ ăn đến cho tui thì tui đã chửi rồi!

THẢ “CỪU”

Một cô Y tá nhà nghèo nên ăn mặc quá thiếu vải, cô làm việc cho một văn phòng bác sĩ nơi tôi thường đến đây khám bệnh. Cô luôn luôn hỏi Hương về tôi và tò mò về cuộc sống riêng của tôi. Kể cả những khi Hương chỉ đến đây một mình để khám bệnh, cô Y tá luôn nói huyền thuyên về tôi mặc dầu tôi và cô ấy chưa bao giờ nói chuyện với nhau 1 câu nào. (Làm giấy tờ hay lấy hẹn, hay cho thuốc, mua thuốc, kê khai bảo hiểm, hay đưa rước,... đều có nhiều người lo cho tôi rồi nên tôi không phải nói chuyện với Y tá).

Một sáng nọ, tôi và cô Hương cùng đến đó để khám bệnh. Ngồi một mình trong phòng đợi, cô Y tá bước ra ngoài, vừa đi, cô vừa nói “ngồi bên trong nóng quá”, rồi cô ngồi xà trước mặt của tôi, để lộ ra nguyên một bộ áo và váy nhà nghèo. Cô bắt chuyện cùng tôi, tôi không trả lời, rồi cô đổi chuyện khác, chuyện khác nữa. Tôi lẳng lặng tựa đầu vào tường để ... ngủ. Bước ra ngoài, thấy quang cảnh như vậy, Hương bật cười. Kể từ ngày hôm đó, chuyện cô gái nhà nghèo thả... cừu được làm đề tài chuyện cười cho các pháp hữu trong một thời gian.

SẮP XẾP HAY.

Tôi giao cho Bibi chỉ huy các nữ đệ tử trẻ lo việc tiếp tân trong buổi tiệc cảm ơn và ra mắt CD vừa mới ra đời. Sáng 6 giờ, từ vùng Canoga Park nơi có 2 người lớn tuổi mang tên Ba, chú Châu Minh Ba gọi đến nhờ Bibi dời giờ họp mặt trễ hơn 8 giờ theo như dự định. Bibi nói đã hẹn với mọi người rồi nên không thể dời giờ được.

Nói chuyện phone xong, Bibi trình với tôi. Tôi nói:

- Như vậy, chú đã lộn giờ họp mặt là 8 giờ sáng thay vì 8 giờ tối. Nếu không thì chú đâu có gọi vào lúc 6 giờ sáng.

Bibi gọi lại cho chú Ba nhưng Bibi lại gọi sang nhà của chú Ba khác, Quý, con của chú Ba bắt phone nói là chú Ba còn ngủ, chú sẽ đi làm đến 8 giờ tối mới về. Nghe xong, Bibi trình với tôi:

- Chú Ba gọi tới đây xong thì chú đi ngủ lại rồi, tí xíu chú đi làm đến 8 giờ mới về. Nghe xong, tôi đã biết Bibi gọi lộn số.

PHÁP NGŨ ?

Một hôm, Bibi gọi cho anh Hoàng. Anh Huy bắt phone. Bibi hỏi:

- Anh Hoàng đó hả?

Anh Huy trả lời:

- Huy! (Anh phát âm giọng Nam là Qui).

Bibi lại tưởng hôm nay anh Hoàng nói tiếng Pháp (Oui, có nghĩa là vâng). Bibi hỏi lại:

- Anh Hoàng đó hả?

Anh Huy trả lời:

- Huy! (Quy)

Bibi hỏi lớn hơn:

- ANH HOÀNG ĐÓ HẢ?

Anh Huy cũng trả lời lớn hơn:

- HUY! (Quy)

Tưởng là anh Hoàng, Bibi dặn dò một số việc, thì anh Huy trả lời:

- Không! Tui không phải là Hoàng!

CON GÌ VẬY

Một buổi sáng, Bibi làm vườn, cô vô tình dùng cuốc sấn đứt đôi một con dế cơm (*dế cơm là một loại dế lớn sống dưới đất*). Con dế bị mất đi cái bụng, chỉ còn có cái đầu và ức cùng 6 cái chân, nó cố bò ra khỏi chỗ hố đất mà Bibi đào. Bỗng trong thấy một con vật lạ, biết tôi thích về thú và côn trùng nên cô lật đặt chạy vào kêu tôi, miệng tia lia:

- Anh! Anh! Coi con gì lạ quá nè!

Tôi chạy ra xem, biết là con dế cơm tôi nói:

- Chèn đét ơi! Đây là con dế cơm, em xén bứt cái bụng của nó rồi!

Nhìn cái mặt của cô thấy ngổ ngổ cũng tếu.

KHÔNG CÓ CHI

Cuối tháng 4 năm 2003, Chi sang đây ở chơi vài tuần. Một buổi tối, Chi nấu ăn xong, mọi người quây quần ăn uống vui vẻ. Trong buổi ăn Bibi nói:

- Cám ơn Chi, nhờ Chi mà có buổi ăn ngon như vậy!

Chi trả lời một câu thật khiêm tốn, anh Lân thông dịch giùm:

- Không có chi! Không có chi!

Bibi không đủ từ ngữ nên nói một câu hơi lảng:

- Không có Chi thì không có buổi ăn!

Tôi thở dài:

- Em ơi là em! Không có chi nghĩa là “no matter”, không thành vấn đề đó! Chứ không phải không có chi nghĩa là không có cô Chi đâu!

THIỆT LÀ LẰNG XÉT!

Mai Thy hỏi tôi:

- Anh Tư có thích ăn bánh xèo không?

Tôi trả lời từ tốn:

- Không em à!

Mai Thy nói tiếp:

- Ở gần chỗ em ở có tiệm bánh xèo ngon lắm!

Tôi nói:

- Anh bị bao tử nên ăn đồ chiên không được!

Mai Thy vẫn nói:

- Họ bán gần nhà em, mình đi xích lên một chút là tới!

Tôi hơi bực:

- Anh không thích ăn bánh xèo!

Làm như đang mênh man theo ý nghĩ của mình, Mai Thy tiếp:

- Hôm nào anh Tư với chị Bi đi với em, em dẫn cho!

Tôi gào lên từng chữ:

- TUI ĐÃ NÓI LÀ TUI KHÔNG THÍCH ĂN BÁNH XÈO!

HAI CHUYỆN RỒI!

Cô QM Dung từ Colorado gọi sang hỏi ý kiến tôi:

- Thưa Thầy! Thầy cho phép con được hỏi Thầy một chuyện được không?

Tôi đáp:

- Ủa! Cô hỏi đi!

Cô bắt đầu hỏi và được tôi giải thích thỏa đáng. Cô hỏi:

- Thưa Thầy! Có chuyện này con muốn hỏi ý của Thầy...

Tôi cắt lời:

- Đây là chuyện thứ hai rồi!

KHÂM THIÊN GIÁM

Lâu lâu Bibi bắt chợt nổi cơn tam bành thật vô duyên cứ khiến cho tôi bực mình không ít. Sau này, được nhiều người cổ vấn, tôi được cho biết nguyên nhân chính cũng bởi ngày giờ của phụ nữ. Nhân đó, tôi “phong” cho Huyền làm quan “Khâm Thiên Giám” của nhà, chuyên theo dõi và thông báo cho tôi ngày giờ cần đề phòng...

Một buổi nọ, Bibi nổi cơn bắt chợt làm tôi bất ngờ. Hương nói nhỏ với tôi:

- Chị Bi đang có...

Tôi gọi Huyền cự một mách về sự tắc trách. Huyền vờ về mặt lăm lăm, lì lì chỉ xin lỗi rồi đi, không một sự giải thích chi cả. Hương nói nhỏ với tôi:

- Hôm nay nó cũng đang có...!

Thì ra đó là lý do “quan Khâm Thiên Giám” không chịu làm việc.

DAI KHỜ

Từ Đạo Viện, tôi gọi về Đại Hùng Linh Điện. Huyền là người nhận phone nên tôi đã dặn dò cô một số chuyện. Cô tiếp chuyện bằng cách ầm ờ và hơi ... ngu. Tôi nổi sùng chửi cho một mách. Sau khi gác máy, Huyền ngồi khóc, Bibi thấy vậy mới hỏi chuyện. Sau khi nghe rõ sự kiện, Bibi dạy như sau:

- Chị biết ở đây em thường bị Thầy rầy nên khó chịu lắm, khác với ngày xưa, khi em còn trong gia đình, ai cũng nâng niu, cưng em. Coi ra em được cái gì? Chỉ được một cái khờ mà thôi!

Nghe vậy, Huyền vui vẻ cười, còn tôi khi nghe chuyện này, tôi cũng giật mình không kém về cách giải thích của Bibi.

ÔNG NỘI, ÔNG NGOẠI

Sau Rằm tháng Bảy, Bibi đưa một số pháp hữu ra phi trường. Bibi than với mọi người:

- Sân bay bây giờ khó khăn, đi chỗ nào cũng bị xét...

Cô Thúy hỏi:

- Đi quốc nội, quốc ngoại cũng đều khó hả cô?

Cặp mắt của Bibi có vẻ ngờ ngợ, cô trả lời:

- Dạ!!!

Nhìn cách trả lời của Bibi, tôi nói:

- Tui biết bà Bi không hiểu cô Thúy hỏi cái gì hết phải hông?

Bibi chống chế nhẹ:

- Thì.... cô Thúy hỏi... ông bà già cũng bị xét hả?

Tôi hỏi:

- Tại sao em nghĩ như vậy?

Bibi trả lời:

- ... Thì cổ hỏi ông ... ngoại, ông ... nội cũng bị khó khăn....

Tôi nói:

- Tui biết ngay mà! Tui biết bà không hiểu chữ “quốc nội”, “quốc ngoại”. Bà chỉ đoán ý thôi!

Mọi người đều bật cười...!

MÌ LA CAY

Ngày 20 tháng 12 năm 2003, tôi và các vị ra tiệm mì La Cay ở Westminster để ăn sáng. Lúc ngồi ăn, có ai khơi 1 chuyện gì đó có liên quan đến sự sai sót của một số vị khiến cho tôi ngồi ... “chửi” liên tục một hơi. Một lúc sau, trên đường ra về, Hương nói nhỏ với Bibi (nhưng tôi nghe được):

- Sau này hổng dám đi ăn ở mì La Cay nữa đâu!

Bibi hỏi:

- Sao vậy?

- Ăn ở đây bị “la” nên thấy “cay” quá!

CÔNG CHÚA PHA CÀ PHÊ

Từ trước đến nay, tôi đã chứng kiến nhiều người gần bên tôi ghen tị với nhau. Tôi thì rất không thích lối ghen tị của người lớn nhưng đối với những đứa trẻ, tánh còn con nít nên sự ghen tị của nó có sự vô tư hơn.

Huyền có tật mỗi khi bị chê thì hay hờn. Vào tháng 12 năm 2003, khi Giàu vừa từ Na Uy sang đây phụ tôi lợp mái nhà của phòng in ấn, Giàu hỏi:

- Thầy làm tất cả một mình à?

- Ủa!

- Hương, Huyền có phụ với Thầy cái gì không?

Tôi than (chọc chơi thôi):

- Ôi! Tụi nó mà phụ được cái gì? Toàn là công chúa không hà, nó cầm mấy cái cây này đâu có nổi!

Giàu nhìn Huyền cười hô hố, trông cái mặt thật dễ ghét vì mình giúp được cho Thầy, Huyền phát bực, lòi ra sự ghen tị:

- Nhưng công chúa biết pha cà phê!

Tất cả mọi người bật cười. Chú Lành là người ít nói nhưng sau này, mỗi lần đến đây chú gặp Huyền đều chào:

- Chào công chúa pha cà phê!

KHUYẾT ĐIỂM

Hôm nay, ngày 13 tháng 1 năm 2004, tôi cùng cô Vân, chú Lành, Hương, Giàu nói chuyện về khuyết điểm của mỗi người. Cuối cùng, tôi kết luận:

- Là người thì ai cũng có khuyết điểm cả, đứng vào khuyết điểm đó thì ai cũng trái tính, trái nết cả, mình cũng nên thông cảm, chịu đựng và vui vẻ bỏ qua.

Ai cũng đồng ý, tôi tiếp:

- Mỗi người 1 khuyết điểm, coi ra cũng không có gì, xào xáo 1 tí thì qua nhưng chỉ tội nghiệp cho người gom tất cả cái khuyết điểm ấy lại một đống trước mặt rồi chịu đựng mỗi ngày!

Cô Vân hỏi:

- Ai vậy?

Tôi nói:

- Thầy chứ ai!

NÓ CẢN THẦY!

Thời gian này (1/2004), Giàu sang ở đây, nhìn mặt nó đang ngồi nói chuyện với những người trong nhà, làm cho tôi liên tưởng đến những con Cù Lằn mà tôi mua năm rồi ở Việt Nam. Lúc đó, tôi nghĩ, Cù Lằn chỉ biết nằm ngủ là chính nhưng khi tôi mang nó ra khỏi chuồng để xem thì bị nó cắn! Tôi ghi nhận chuyện

này cho đến khi tôi thay chỗ ở cho mấy con Cù Lằn, sợ nó cắn nên tôi mới biểu Giàu bắt giùm tôi. Giàu cho tay vào chuồng bắt Cù Lằn, bị nó cắn, Giàu la oai oái:

- Nó cắn Thầy! Nó biết cắn!

Tôi cười:

- Anh biết!

ÁNH ĐÈN...

Một buổi sáng, Bibi thức dậy để chuẩn bị đi làm. Tôi nói với Bi:

- Em dậy chi sớm vậy?

- Bây giờ đã 7 giờ rồi!

Tôi nói:

- Chưa đâu! Mới 5 giờ thôi!

Bi chỉ ra ngoài cửa sổ, qua bức màn, 1 ít ánh sáng lờ mờ:

- Đèn cửa sổ như vậy là 7 giờ!

Ánh sáng mặt trời mà Bi là nói là “đèn”...

SỨ GIẢ

Sứ giả ở đây không có nghĩa là sứ thật. Một hôm Bibi hằm tôi một chuyện gì đó. Tôi mới bảo Hương vào phòng của Bibi để làm cho cô dịu cơn giận xuống.

Hương nhận lệnh làm sứ giả đi vào phòng Bibi. Chưa đầy 1 phút sau Hương trở ra. Tôi thật ngạc nhiên vì khả năng của viên “sứ giả”:

- Ủa? Sao lạ vậy?

Rồi tôi hỏi tiếp:

- Sao? Chị Bi có nói gì không?

Hương trả lời:

- Em vừa vào thì chỉ nói đi ra ngoài đóng cửa lại!

Tôi hỏi dồn:

- Rồi em có nói gì không?

- Dạ không! Em chỉ đóng cửa lại rồi đi ra ngoài!

- Vậy thôi hả?

Hương cười:

- Dạ!

- Trời!

NHIỀU CHUYỆN

Ở nhà có thể nói người nhiều chuyện nhất là Giàu. Không những nhiều chuyện mà còn nói không đúng chỗ và vô duyên nữa, dù rằng Giàu không có ác ý chi cả. Cũng vì cái tánh đó mà tôi bị vạ lây rất nhiều lần. Một hôm, ngồi nghe Giàu khuyên Huyền:

- Huyền với chị Bi cũng giống nhau, có chuyện gì người ta nhìn mặt thì biết. Người ta sẽ khó đoán được Thầy nhưng từ mấy vị, người ta sẽ phán đoán ra Thầy tính làm chuyện gì!

Tôi thấy đúng dịp, nên xen vô:

- Đúng đó! Huyền cũng nên tập lại, chứ nhiều khi có người đang ngồi điều nghiên về Huyền, đang nghĩ cách làm sao khai thác Huyền thì Giàu sẽ đến chặn người đó và la rằng: “Mấy người rình mò gì ở đây? Bộ không biết Thầy đang họp quan trọng về vụ kiện tụng ở Pháp sao? Đứng xó rớ bộ muốn nghe ngóng hả? Bộ muốn biết chuyện bí mật là Thầy sẽ mang vài triệu để ngày mai đi mua đất phải không? Đừng thấy Huyền nó khờ rồi muốn thăm dò Thầy đang họp với ai trong đó! Đừng có hòng, tui sẽ không nói với mấy người là Thầy đang rầy chị Bi với chị Hương trong đó đâu...”

HƯU TRÍ

Những chuyện viết về Bibi có thể nói nó dài vô tận nhưng tôi vẫn viết vì nó vui và nhất là để những ai có dịp tiếp chuyện cùng Bibi thì nên thông cảm giúp cho cô ấy, lỡ mỗi khi thấy thái độ của Bibi thay đổi cũng bởi chính yếu là sự đoán lằm Việt Ngữ. 19 tháng 1 năm 2004, chú Điểm đến viếng thăm Đại Hùng Linh Điện. Chú Điểm thăm hỏi:

- Ba của Bibi còn không?

Bibi trả lời:

- Dạ, không có ba!

Chú hỏi tiếp:

- Mẹ của Bibi hưu trí chưa?

Bibi đáp:

- Dạ, chưa!

Tôi biết Bibi có trục trặc nên hỏi:

- Em có hiểu chú hỏi gì không?

Bibi trả lời:

- Chú hỏi mẹ đã lãng trí chưa?

GIỚI THIỆU PHIM

Ở đây tôi có hàng ngàn bộ phim nhưng để gần bàn làm việc có vài cuốn phim thôi. Một hôm, đang ngồi làm việc mà Giàu cứ trợn rợn, vì cậu ta đang thấy chán nên muốn mượn phim của tôi xem. Giàu hỏi:

- Thầy có phim gì action, đánh đấm không?

Tôi hỏi:

- Phim nổ dữ dội hả?

- Dạ!

Tôi chỉ:

- Ở đây có phim gia đình Sáu Nổ nè!

Giàu đến xem rồi nói:

- Ủa? Phim này là phim diều mà!

- Thì nó cũng “nở” chứ gì? *(Tôi làm bộ hiểu lắm)*.

Giàu cố gắng giải thích:

- Không phải đâu Thầy! Loại phim kiểu đánh võ đó!

Tôi cũng không buồn đi lấy phim cho Giàu mà chỉ ngồi chỉ cuốn phim gần đó!

- Đó! Đó! Ở đó có cuốn phim Bỉ Vỡ đó!

Anh Lân ngồi gần đó bật cười, vì anh biết về tác phẩm Bỉ Vỡ, còn Giàu thì đang rít mọ đọc cốt truyện của cuốn phim.

KHÁCH DU LỊCH

Mồng Một Tết lên Đạo Viện xông đất, xe ngừng lại 1 tiệm ăn bên đường. Anh Lân chuẩn bị mua thức ăn, Giàu nói:

- Anh Lân đi với em! Người ta thấy anh là khách du lịch, coi chừng họ chém à! *(Chém ý nói là bán giá cắt cổ)*.

Giàu vừa nói vừa dẫn anh Lân đi. Bibì cười:

- Nó quên, nó mới từ Na Uy sang, nó cũng là dân du lịch!

ĂN VỚI NƯỚC MẮM !

Một buổi tối đói bụng, tôi rủ Hương ra ngoài bếp kiếm cái gì ăn. Chúng tôi rón rén đi ngang qua ngôi Tam Bảo thật nhẹ, tránh tiếng ồn vì Huyền đang ngồi thiền. Trông cô Huyền ngồi thiền trong chiếc áo trắng trắng thật trang nghiêm nên không một ai... “nở” làm hư không khí trang nghiêm và thanh tịnh này. Lục tử lạnh, thấy không có gì trong đó cả, chỉ có gói huyết chín. Không biết nấu như thế nào nên tôi hỏi khẽ với Hương:

- Huyết này nấu làm sao em? Ăn với cái gì?

Hương nói:

- Nấu súp hoặc hấp lên với hẹ ăn với nước mắm.... tùy Thầy, Thầy muốn ăn với gì?

- Anh cũng không biết ăn với gì nữa!

Đang phân vân, bỗng dưng tôi nghe có tiếng của Huyền nói lớn:

- Ăn với nước mắm!

Chúng tôi giật mình, quay nhìn phía ngôi Tam Bảo, Huyền vẫn còn ngồi thiền, vẫn nghiêm chỉnh. Té ra món này là món hảo của Huyền. Đợi Huyền xả thiền xong, tôi mới la cái tội vừa ngồi thiền, vừa để ý chuyện người ta lại còn xía miệng nói nữa!

ĐẦU CỎ NÓI

Huyền nấu ăn làm cháy khét, trong buổi ăn, tôi chọc qua cách mời mọc:

- Bi! Em ăn thử món than hầm tương này ngon lắm!

- Hương! Em gấp giùm anh một miếng chả chiên đen!

- Chà! Thịt kho dầu hắc này cũng đặc biệt quá ta!....

Huyền thường có tánh tự ty mặc cảm, cô bật khóc, ai cũng trách. Tôi an ủi:

- Chọc chơi thôi! Cháy 1 tí cũng đâu có sao? Ăn ngon mà!
- Nhưng em thấy em vô dụng quá, không có làm gì được, nấu ăn cứ bị cháy hoài! Huyền mếu máo.

Tôi cười:

- Anh cũng vậy chứ gì! Anh nấu ăn cháy hoài nhưng anh đâu có nói, bởi vậy đâu ai biết!

Được an ủi từ miệng người nấu ăn “ngon” nhất nhà nên cô và mọi người vui vẻ trở lại tiếp tục dùng bữa cơm với “than 7 món”.

DU KHI

Trước khi đi Pháp, tôi nói với Giàu trước mặt mấy đứa trong nhà:

- Giàu hỏi anh, trước khi đi Pháp, anh muốn cái gì đi!

Giàu hỏi:

- Trước khi đi Pháp, Thầy muốn cái gì?

Tôi trả lời:

- Anh đang đau lưng, nhờ em đấm bóp giùm !

DẪN TRƯỚC TRONG NGÀY VALENTINE

Ngày Valentine không những là ngày lễ tình nhân mà bây giờ, tại Mỹ còn được xem thêm là ngày lễ của tình thương. Biết tôi thường hay không để ý, Giàu gọi sang Pháp nhắc khéo tôi:

- Thầy nhớ ngày 14 tháng 2 là ngày Valentine, nhớ gửi thư thăm chị Bi, Hương, Huyền, mẹ cô Bi,... để mọi người đừng trách.

- Ủa! Mà nhưng chắc ăn, đến ngày đó em nhắc Thầy 1 lần nữa!

- Ngày mai rồi Thầy!

- Ủa! Thì ngày mai nhắc lại 1 lần nữa!

Huyền gọi sang nhắc:

- Valentine năm ngoái, Thầy chỉ cho chị Bi và chị Hương quà nhưng không có cho em!....

Tôi hỏi lại:

- Em đừng có để bụng và so đo như vậy không tốt! Em muốn được đặc biệt hay không?

- Dạ, muốn!

- Vậy thì muốn gì nữa? Ngày lễ ai cũng có quà là chuyện thường mà mình không có quà thì đặc biệt rồi chứ đòi gì nữa?

Huyền vui vẻ ra mặt.

MỪNG... HUT

Sáng sớm, ngày 13 tháng 2 năm 2004, vừa gặp mặt cô Claudie, tôi hỏi:

- Hôm qua, cô nằm mơ gặp Thầy phải không?

Cô tươi cười:

- Dạ, vâng!

Tôi hỏi tiếp:

- Nhưng cô vừa gặp thì mắt liền phải không?

- Dạ!

Tôi quay mặt lại nói riêng với anh Lân, chị Trang:

- Hôm qua, đang nằm xoay mặt vào vách tường, chơn linh nó đến, Thầy không buồn xoay mặt lại mà chỉ nói: “Đi chỗ khác!”

Anh Lân hỏi:

- Thầy không xoay mặt lại thì làm sao biết là nó?

- Biết chứ! Tâm linh mà! Đâu phải là vật chất đâu?

Nghe chúng tôi xầm xì, chắc muốn biết chuyện gì đã xảy ra. Một lúc sau, cô gặp riêng chị Trang:

- Đức Thầy hay quá hé! Ông ta biết chuyện gì xảy ra mà không cần phải nói!

Chị Trang chỉ cười cười không trả lời. Cô Claudie tiếp:

- Như vậy là tôi được Đức Thầy tới thăm hả?

Lần này thì nhin hết nổi, chị buột miệng:

- Đâu có đâu? Mày là người đi kiếm Thầy!...

LÒN GIỜ

Tại Pháp, trên bàn làm việc, trước mặt tôi được đặt 2 đồng hồ đeo tay. 1 đồng hồ chỉ giờ địa phương và 1 đồng hồ chỉ giờ tại Mỹ. Một buổi sáng, nhìn đồng hồ chỉ 11 giờ tối giờ Hoa Kỳ, tôi biết giờ này bên ấy mọi người còn thức nên tôi gọi phone.

Giàu bắt phone, giọng còn ngái ngủ. Tôi hỏi:

- Ủa? Em đang làm gì vậy Giàu?

- Dạ, con đang ngủ!

- Ngủ sớm vậy? Bây giờ bên đó mấy giờ rồi!

Mặc dầu có đồng hồ trước mặt nhưng tôi vẫn hỏi. Giàu trả lời:

- Dạ, 5 giờ rưỡi sáng, thưa Thầy!

Tôi nhìn lại:

- Thấy bà hông! Đứa nào chơi quay ngược cái đồng hồ! Thôi xin lỗi nghe, bye bye!...

HAI VẤN ĐỀ

Trong một buổi họp Đạo tại Pháp, cô Fraiza Khelifa hỏi:

- Tôi có 2 vấn đề xin được hỏi Thầy: Thứ nhất, tôi cũng mong có được gia đình, có chồng như bao người khác....

Tôi giải đáp thắc mắc về gia đình của cô, xong cô hỏi tiếp:

- Còn vấn đề thứ hai là tôi thường bị mất ngủ, thưa Thầy cho tôi biết lý do này từ đâu?

Tôi cười:

- Từ vấn đề số 1.

Tất cả mọi người hiện diện trong buổi họp đều bật cười.

XA MÀ GẦN

Cũng trong buổi họp đạo, bà Danièle Stoinski, một pháp hữu với phần đời có 1 gia đình nặng gánh hỏi:

- Thưa Thầy, các hành tinh ngoài vũ trụ có ảnh hưởng đến con người không?

Tôi cười:

- Cần chi phải xa xôi vậy, trong nhà, gần xít bên cạnh cũng đủ ảnh hưởng rồi!

Ai cũng bật cười!

RẤT MAY KHÔNG LÀ NGƯỜI PHÁP

Trong một buổi đi viếng một nghĩa trang tại Pháp, nghĩa trang đầy ắp hoa tươi như 1 chợ hoa lộ thiên. Anh Lân nói:

- Thưa Thầy, người Pháp có 1 phong tục là nếu đêm trước nằm mơ thấy người chết thì ngày hôm sau phải cắm trên mộ người chết ấy 1 bó hoa!

Tôi trả lời:

- Rất may Thầy không là người Pháp, vì Thầy sẽ không đủ tiền để mua hoa!

SUYT ! NÓI NHỎ LẠI !

Trong khi các anh em mình đang cãi lộn nhau, bé Châu, 9 tuổi, con của anh Lân và chị Trang ngồi im lặng và khoe với mẹ:

- Mẹ! Thầy nói Thầy thương con nhất!

Tôi ra dấu im lặng:

- Suyt ! Con nói nhỏ nhỏ vậy, đứa nào Thầy cũng nói như vậy hết !

Anh Lân và chị Trang bật cười, các cháu bé vẫn còn đang cãi lộn, còn bé Châu thì không hiểu gì hết!

CA 2 CA 3

Thời gian đầu mới sang Mỹ, vừa đi học, vừa đi làm. Một trong những hàng đầu tiên mà tôi xin đi làm là hãng Diceon Electronic. Vì là người mới nên tôi bị đưa vào làm công việc nặng của ca 3 (khoảng từ 10 giờ tối cho đến 7 giờ sáng).

Ngày đầu tiên làm việc, vì không quen nên tôi làm đến khoảng 2 giờ sáng thì mệt và bỏ ra về. Người trưởng ca mới hỏi tôi:

- Mà đi đâu đó!

- Tao đi về !

- Mà về để làm gì?

- Tao về để ngủ!

Tôi bỏ về 1 nước. Sáng hôm sau, tôi gặp mặt vị quản đốc phân xưởng, tôi nói tôi không muốn làm ca đêm. Ông ta mới bảo tôi đổi sang ca chiều. Chiều hôm ấy, vào làm ca chiều, tôi gặp Long, một người cùng học chung trường nhưng thuộc loại người “chơi không vô”. Long hỏi:

- Ủa ? Tân ! Sao mà làm giờ này?

- Ai biết đâu? Supervisor kêu làm giờ này thì làm chớ tui đâu có biết !

Long lâu bầu trong miệng:
- Đ.M.! Vậy mà nó bắt tao làm ca 3 !

ĐỔI SỐ

Chị Thuận từ Paris lên nhà anh Lân ở chơi 1, 2 ngày trước khi tôi trở về Mỹ. Anh Lân và chị Trang nói với chị:

- Thuận ở đây chơi ngày mốt Thầy về, sẵn chờ Thuận về Paris luôn!

Chị ngại vì đã xin nghỉ làm hôm nay nên không dám xin nghỉ thêm. Tôi nói chị có tánh hay ngại và sợ như vậy thì công ăn việc làm cứ như vậy hoài sẽ không đổi được. Tôi kể cho chị nghe về chuyện “ca 2 ca 3” trên và bảo chị phải gan lên 1 tí thì mới đổi số được. Chị nghe có lý, tôi đốc thêm:

- Chị gọi cho nó biết, ngày mai chị nghỉ làm thêm 1 buổi nữa! Phải dám nói, có như vậy mới đổi số được!

Sau khi đợi chị Thuận gọi xong, tôi mới nói với anh Lân, chị Trang:

- Chắc vài ngày nữa, chị Thuận sẽ gọi qua Mỹ mà nói “Thầy ơi! Đệ tử bị đuổi việc rồi!” Lúc đó thì Thầy sẽ trả lời “đó! Đổi số rồi đó!”

Ai cũng bật cười!